

Однак Європейський Суд з прав людини не є вищою інстанцією судової системи держави-учасниці Конвенції, тому він не може скасувати рішення державного органу чи національного суду, надати законодавцю вказівки, здійснити абстрактний контроль за національним законодавством або судовою практикою.

Суд розглядає лише конкретні скарги, щоб визначити, чи дійсно були вчинені порушення Конвенції. Тому перед поданням заяви до міжнародних органів Ради Європи із захисту прав людини, відповідно до ст. 34 Конвенції, слід враховувати такі рекомендації: необхідно визначити міжнародний орган, до якого буде подана скарга; якщо це Європейський суд з прав людини, то повинні бути чіткі докази порушеного права, тобто положень Європейської конвенції про захист прав людини і основоположних свобод; всі внутрішньодержавні засоби правового захисту мають бути вичерпані; особа, право якої порушено, має погодитися виступити позивачем у справі; необхідно розрахувати час і можливості, враховуючи, що звернення до міжнародних органів і розгляд справ може зайняти декілька років, а підтримка обвинувачення держави в Суді неможлива без кваліфікованого юриста; взяти участь у підготовці звернення; бажано знайти громадську організацію, яка має досвід спілкування з міжнародними правозахисними органами, і звернутися до неї за допомогою; бажано, щоб така допомога була безкоштовною.

Звернення до міжнародних правозахисних органів може мати різні причини та різні наслідки. Але в будь-якому випадку йдеться мова про «правозахисні» зусилля. Хоча це може бути нелегко, не варто нехтувати такими зусиллями.

ОРГАНИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ, ЩО УПОВНОВАЖЕНІ НА ПРОВЕДЕННЯ СИСТЕМАТИЧНОГО МОНІТОРИНГУ СТАНУ ДОТРИМАННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ

Корчемаха Вікторія,
студентка 4-го курсу, групи 18-Д
Криворізького факультету НУ «ОЮА»

Науковий керівник:

Стець О. М., д.ю.н.,
завідувач кафедри конституційного,
міжнародного та приватного права, доцент

Права людини як броня – вони захищають нас, вони як правила – говорять нам, як себе потрібно поводити у суспільстві, і вони як арбітри – ми можемо до них звертатися, коли вважаємо, що права та свободи були

порушення. Вони абстрактні – як емоції, і як емоції, належать усім й існують, що б навколо не відбувалося. Подібно до часу, вони на рівних умовах ставляться до всіх нас: багатих і бідних, старих і молодих, білих і чорних, високих і низьких. Вони пропонують нам повагу і вимагають від нас ставитися з повагою до інших. Ми можемо мати розбіжності в думках стосовно їхнього визначення, але ми впізнаємо їх, коли бачимо, що їх порушують.

Захист основних прав людини проголошено головною умовою для майбутнього розвитку ЄС, тому виникла потреба у створенні ефективної системи захисту прав людини, яка могла б гарантувати всеосяжний захист, а також можливість відновлення та захисту вже порушених прав людини.

Виокремлюють судові та позасудові форми захисту. До судового захисту, можна віднести Європейський Суд з прав людини, суд ЄС, до позасудових інститутів, що забезпечують захист прав особи, можна віднести такі органи: омбудсмен Європейського Союзу, Агентство основних прав Європейського Союзу та органи Європейського Союзу (Комісія ЄС та Рада ЄС).

Наразі Європейський суд з прав людини є єдиним міжнародним судом у світі, де людина може подати позов проти держави за порушення її прав. Під його юрисдикцією знаходиться понад 700 мільйонів людей з усього світу..

Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод та забезпечення на своїй території прав та основоположних свобод людини. Конвенція була відкрита для підписання 4 листопада 1950 року, набула чинності 3 вересня 1953 року. Вона створила судовий механізм для захисту міжнародно визнаних загальних стандартів політичних, економічних, соціальних і культурних прав, і свобод людини в державах-членах Ради Європи.

Суд застосовує Європейську конвенцію з прав людини, його завдання – забезпечити повагу державами прав і гарантій, що містяться в Конвенції, робить це, розглядаючи скарги фізичних осіб, а іноді й держави. Якщо буде встановлено, що держава-член порушила права і гарантії людини, приймає відповідне рішення, яке постановляє суд, вони є обов'язковими для виконання країн, відповідних держав.

Рада ЄС є найважливішим органом ЄС, вона вважається головним законодавчим органом Європейського Союзу та головним борцем у сфері захисту прав людини, вона виступає за свободу слова і засобів масової інформації, свободу зборів, рівність і захист меншин. Організація працює щодо таких питань, як захист дітей, боротьба з пропагандою ненависті в Інтернеті, захист прав ромів – найбільшої меншини Європи, тощо. Рада Європи захищає права людини за допомогою міжнародних конвенцій, та-

ких як Конвенція про запобігання та боротьбу з насильством щодо жінок і домашнім насильством, та Конвенція про кіберзлочинність. Організація контролює прогрес держав-членів у цих сферах і дає рекомендації через незалежні моніторингові органи.

Сьогодні жодна держава-член Ради Європи не застосовує смертну кару, хоча зовсім нещодавно, це було одне з головних проблем щодо основного порушення прав людини, але за допомогою загальних зусиль органів Європейського Союзу цю проблему було подолано.

Основним виконавчим органом ЄС є Комісія Європейського Союзу, яка виконує функцію розслідування стосовно протиправних дій та застосування штрафних санкцій. Об'єктом протиправних дій є будь-яке правопорушення країною-учасницею вимог, покладених на неї установчими нормативно-правовими актами ЄС (включаючи протиправні дії, вчинені в галузі прав особи). Головною частиною такого процесу в межах проведеного розслідування є право на звернення осіб (фізичних або юридичних) до Комісії стосовно протиправної дії, вчиненої країною-учасницею. Інструмент захисту прав особи, який застосовується Комісією, можна назвати ефективним. Цей інструмент поєднує в собі інформаційну і представницьку функцію, а також функції, пов'язані з дізнанням та ухваленням рішення. Відсутність функції застосування міри відповідальності покривається можливістю подати позов до Суду Європейського Союзу, до юрисдикції якого входить ухвалення рішення, вимоги якого зобов'язана втілити країна-порушник певного права.

Ключовою частиною такого процесу розслідування є право осіб (фізичних чи юридичних) подавати до Комісії запит про незаконні дії, вчинені країною-учасницею. Інструмент Комісії щодо захисту прав людини можна охарактеризувати як ефективний. Цей інструмент поєднує в собі функції інформації та представницьку, а також функцію прийняття рішень. Відсутність функції застосування міри відповідальності покривається можливістю подати позов до Суду Європейського Союзу, який має юрисдикційно вирішувати, які умови має виконати держава-порушник.

Отже, Органи Європейського Союзу беруть важливу участь в захисті прав людини, в їх Конвенціях та статутах відображаються основні людські потреби, встановлюються основні стандарти, без яких люди не зможуть жити гідно, це саме -рівність, людська гідність, повага, свободи та справедливості, вони визнаються однаково для всіх людей у всьому світі, права людини нероздільні, неподільні й взаємозалежні, а тому їх не можна відняти — ніколи, всі права однаково важливі, і вони доповнюють одне одного.